

blandade drömmar LXIV: Vicks Blå

kan inte jag få se sur ut om jag vill sa sonen. han hade lagt två sillar i kors och kände sig utarbetad. själv hade jag just blötlagt en hel tunna sill. jo det kan du väl, sa jag. man vill ju inte verka ogin.

det var ett märkligt läger. stormannen låg med huvudet i sin mammas knä och berättade historier. flickorna skrek om spöken andra sidan väggen och jag försökte förgäves lugna dem med kramar. inte förrän den kopparfärgade gubben förklarat att spökflickan var en pojke som hette Sune slutade de gråta. då hade min deg jäst över hela bakkbordet och jag gick ut för att be flickorna hjälpa mig med fyllningen och rulla bullar. när jag kom tillbaka till köket hade stormannen och hans polare redan skurit upp degen i stora flak och gräddat nästan alla. några var brända. de påstod att jag borde vara tacksam, eftersom degen jäst så länge och de hade gjort mitt jobb. jag tyckte i mitt stilla sinne att de kunde ha frågat först.

det var många demoner vid havsstranden, förklädda till stenar och hundar. jag bet ihop och försökte kasta stenbumlingar på hundarna, men de uppstod igen. kanske borde jag knutit in dem i plastkassar och kastat dem direkt i vattnet, men de var så slemmiga att ta. stormannen strosade förbi och strödde goda råd, habusjka skrev vykort och tittade in på blyxtvisiter. hon lyste som en kornblå pärla, en liten Vicks Blå.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten